

IV. ROČNÍK 2. ČÍSLO ŠKOLSKÉHO ČASOPISU

The Johnny King News

NOVINKY

ÚSPECHY

OZNAMY

ZAÚJÍMAVOSTI

V tomto časopise sa dozviete o všetkých novinkách na našej škole, nájdete tu články o rôznych školských akciách, o úspechoch našich žiakov, ale dočítate sa aj omnoho viac.

Milí čitatelia!

S prelomom školských rokov vám prinášame ďalšie číslo nášho školského časopisu. Aj tentoraz sme pre vás pripravili množstvo zaujímavých článkov a tém, ktoré vás určite zaujmú a pobavia. Dočítate sa napríklad, ako prebiehalo študentské interview a čo všetko nám prezradil náš nový predseda školského parlamentu, Michal Marčák z II. A. V rubrike Bláznivý apríl si pripomenieme veselé zážitky, ktoré k tomuto mesiacu neodmysliteľne patria. Nezabudli sme ani na históriu – predstavíme vám niečo zo života Kráľovnej Viktórie. Dozviete sa, že aj písanie môže byť zábava a ako vám môže pomôcť vyjadriť vlastnú kreativitu a pocity. A aby ste si mohli svoje vedomosti aj otestovať, na konci čísla na vás čaká krátky kvíz. Veríme, že vám naše články prinesú nielen nové poznatky, ale aj úsmev na tvár. Prajeme príjemné čítanie a veľa inšpirácie do ďalších dní!

Užite si chvíle pohody s naším časopisom!

Denis Komžík (III. A)

Obsah

• Interview - Mgr. Kristína Bagová...	3
• Bláznivý apríl.....	5
• Interview - Michal Marčák.....	6
• Kráľovná Viktória.....	8
• Aj písanie môže byť zábava.....	9
• Kvíz.....	11

Redakcia: Denis Komžík, Tamara Bronišová, Liliana Mašírová, Kristína Tenkelová, Timea Pacalajová
Grafická úprava: Denis Komžík
Korektúry: Mgr. Tatiana Poliakova
Kontakt: tatiana.poliakova@gjkzm.sk

INTERVIEW

Denis Komžík, III. A

Mgr. Kristína Bagová

Pripravili sme si pre vás rozhovor s našou školskou psychologičkou, Mgr. Kristínou Bagovou, ktorá nám prezradila niečo o práci psychologičky, práci s mladými ľuďmi a taktiež aj niečo zo svojho súkromia.

Aká ste boli študentka?

Na základnej škole si myslím, že som bola výborný študent. Na strednú som chodila na gymnázium. Tam to bolo možno také náročnejšie, hlavne ten prechod, ale myslím si, že som bola vždy zodpovedná, že som si snažila plniť všetky svoje úlohy. No a na vysokej škole si myslím, že mi to šlo veľmi dobre, pretože som sa venovala tomu, čomu som chcela, a skončila som magisterské štúdium s červeným diplomom. Myslím gymnázium bolo najnáročnejšie práve preto, že tam bolo veľa oblastí, v ktorých človek musí byť stopercentný. Ale potom som si našla už to, čo ma naplňovalo a bavilo.

Aký bol najobľúbenejší predmet?

Najobľúbenejší predmet? Asi biológia. To ma vždy najviac fascinovalo. Hlavne teda ľudské telo.

Čo je tá najťažšia vec na práci psychológa?

Asi nebrať si tie ťažké veci domov a odosobniť sa od tých náročných situácií a problémov s ktorými prichádzam do styku.

Kde sa vidíte o päť rokov?

Dúfam, že budem robiť školskú psychologičku a veľmi by som chcela absolvovať rôzne kurzy, ktoré mi budú pomáhať v tejto práci a zároveň by som

určite chcela vyskúšať aj nejaké dobrovoľníctvo. Práve v tomto čase som pozerala, že by som nejakým spôsobom začala dobrovolne šiť pre Ligu za duševné zdravie. Takže uvidíme, že či to vôbec bude reálne, alebo to je len taká nejaká moja vízia.

Čo je najväčšia prekážka pri práci s mladými ľuďmi?

Celkovo si myslím, že mám veľmi blízko k mladým ľuďom tým, že ešte som mladá. Veľmi dobre rozumiem veciam, ako sú sociálne siete. Myslím si, že tam nie je nijaká bariéra.

Aký bol najinšpiratívnejší moment vo Vašej práci?

Asi to, že niektorí študenti, aj keď chcú odísť z tejto školy, tak chcú byť so mnou v kontakte. V rovine psychologickkej. Chcú sa so mnou porozprávať v rámci nejakého videohovoru cez prázdniny a možno aj potom. Hlavne teda sa to týka minuloročných štvrtákov, ktorí už budú vysokoškoláci. Takže toto je také to moje utvrdenie, že to asi robím dobre, keďže chcú so mnou udržiavať kontakt aj potom.

Aká je Vaša obľúbená kniha?

Veľmi ma zaujala kniha Ľudskosť od autora Rutgera Bregmana. Je to v podstate psychologická kniha, ktorá je zameraná na dobro v ľuďoch a snaží sa akokoby obsiahnuť všetko, čo sa na svete deje, aj to zlé, akoby obrátiť na to dobré. Napríklad aj vo vojnách hľadá ľudskosť, to zlo sa akoby vytráca.

S akými problémami za Vami študenti najčastejšie chodia?

Najčastejšie sú to asi tie školské problémy, že prežívajú nejaký stres, úzkosti, chcú vedieť, ako tomu predchádzať, ale často sa potom otvoria aj v takých tých rodinných problémoch alebo vzťahových problémoch. To je asi také najčastejšie.

Aké poslanie alebo radu by odkázali čitateľom?

Mne vždy pomohlo v ťažkej chvíli povedať si, že "je to len zlý deň, nie zlý život". Možno sa treba na toto zamerať, aj keď sú tie dni horšie, tak akoby brať ich s nadhľadom, že aj to zlé obdobie raz pominie a že v podstate ten život je krásny a ponúka nám veľa vecí a vždy sa z toho zlého obdobia vieme dostať. A máme tu presne takých ľudí s podobným povolaním ako ja, ktorí nám vedia pomôcť v ťažkých a náročných situáciách.

Ako vyplňate svoj voľný čas?

Momentálne riešime zariadenie bytu, to je teraz moje hobby, čomu sa venujem už asi rok sústavne. Okrem toho rada čítam, počúvam podcasty, najmä kriminálneho zamerania. Ale chcela by som sa niekedy v budúcnosti venovať keramike.

Ako a kedy vás môžu študenti kontaktovať?

Takže kludne ma môžu kontaktovať prostredníctvom edupage alebo mailovej adresy Kristina.Bagova@gjkzm.sk a, samozrejme, mám aj vyhradené konzultačné hodiny.

Aký je rozdiel medzi školským psychológom a výchovným poradcom?

Rola nás oboch je o tom, že si pomáhame navzájom, pretože výchovná poradkyňa pomáha deťom, hlavne v oblasti kariérneho záujmu a výchovných problémov, ale ja si myslím, že máme tieto roly dosť podobné.

ŠKOLSKÁ PSYCHOLOGIČKA

Otvorené dvere pre každého!

Hľadáte niekoho, kto vás vypočuje? Som tu pre vás!

Dôverné rozhovory a podpora!

Získajte pomoc pri riešení každodenných výziev, stresu a emocionálnych prekážok.

Vytvárame zdravé prostredie!

Spoločne budujeme školu, kde sa každý cíti bezpečne a akceptovane!

Kedy? Kde?

Zastavte sa na osobný rozhovor v kabinete č. 19!

Spojenie, ktoré posilňuje!

Získajte nové zručnosti a schopnosti na zvládanie náročných situácií.

Konzultačné hodiny:
ŠTV-PIA
12:40 - 15:00

Bláznivý apríl

Tamara Bronišová, III. B

Je pravda že gymnázium je o učení, ale to neznamená že sa nevieme aj zabávať. Celý školský rok je popretkávaný najrôznejšími akciami, ktoré pre nás vymýšľa náš školský parlament, prečítajte si ako vyzeral náš apríl!

No Backpack Day – 1. apríl

Mesiac sme odštartovali netradične – bez školských tašiek! Prvý apríl sa na našom gymnáziu niesol v znamení zábavného „No Backpack Day“, teda dňa bez batohov. Namiesto klasických školských tašiek si žiaci priniesli svoje učebnice a pomôcky v tých najneočakávanejších predmetoch – v košíkoch, hrncoch či kufríkoch. Niektorí žiaci však latku posunuli na iný level. Batohy nahradili napríklad stanom, nafukovacím člnom, dverami od auta či dokonca svojim štvornohým miláčikom. Kreativita naozaj nepoznala hraníc!

Niektoré riešenia boli tak originálne, že vyčarili úsmev na tvári nielen spolužiakom, ale aj učiteľom. Cieľom dňa bolo ukázať, že aj bežná školská rutina sa dá premeniť na niečo zábavné a nápadité – a to sa nám podarilo na jednotku.

Športový deň – 8. apríl

Nasledujúci týždeň patrilo športu. Zadanie bolo jasné: prísť do školy oblečený ako športovec. A výsledok? Chodby plné futbalistov, hokejistov, . Videli sme dresy všetkých farieb, športové doplnky a dokonca aj trénerov a rozhodcov.

Športový deň nám pripomenul, ako veľmi je pohyb dôležitý a zároveň ukázal, kolkí z nás sa venujú športu aj mimo školy. Vládla výborná atmosféra a pozitívna energia, ktorá sa niesla celým dňom.

Retro deň – 15. apríl

Tretí aprílový týždeň sme sa preniesli späť v čase. Retro deň nám umožnil nahliadnuť do módných trendov minulých dekád. Žiaci aj učitelia sa zhostili úlohy výborne. Videli sme kárované košele, zvonové nohavice, účesy z 80. rokov a mnoho ďalších ikonických kúskov. Niektoré oblečenie pochádzalo priamo zo skriň rodičov či starých rodičov, ktorí si túto módu pripomenuli spolu s nami.

Pyžamový deň – 29. apríl

Apríl sme zakončili tým najpohodlivejším spôsobom – pyžamovým dňom. V tento deň sa škola premenila na jedno veľké kráľovstvo pohodlia. V laviciach sedeli žiaci v pyžamách, županoch, s papučami na nohách a vankúšmi pod pazuchou. Niektorí si dokonca priniesli aj obľúbeného plyšového spoločníka.

Uvoľnená atmosféra sa niesla celou školou. Všetci sme si tento výnimočný deň užili, oddýchli si od každodennej rutiny a naplno si vychutnali pohodlie aj zábavu v jednom.

Týmito aktivitami sme uzavreli mesiac, ktorý nám ukázal, že škola nemusí byť len o známkach a učive. Keď sa spojí tvorivosť, humor a ochota zapojiť sa, vznikne niečo výnimočné. Dakujeme všetkým žiakom a učiteľom, ktorí sa do bláznivého apríla zapojili. Spoločne sme vytvorili krásne spomienky a opäť si pripomenuli, že škola je aj miestom, kde sa môžeme zabaviť, prejaviť svoju kreativitu a zasmiať sa spolu. Už teraz sa tešíme na ďalšie takéto chvíle!

Študentské interview s Michalom Marčákom

Timea Pacalajová, III. A

Minulý školský rok nás zaujal svojím výnimočným talentom žiak II. A triedy **Michal Marčák**. Aj keď je ešte len na začiatku svojej školskej cesty, už teraz vyniká svojou kreativitou, odhodlaním a neobyčajným nadaním, ktoré si všimli nielen spolužiaci, ale aj učitelia. Preto sme sa rozhodli opýtať sa ho pár zaujímavých otázok.

Čo Ťa viedlo k štúdiu práve na Gymnázium Janka Kráľa?

Štúdium na Gymnázium Janka Kráľa v Zlatých Moravciach som si vybral vďaka výbornej dlhoročnej povesti, kvalitným vyučujúcim a možnostiam, ktoré táto škola ponúka.

Aký predmet Ťa najviac baví v škole a prečo?

Od druhého stupňa na základnej škole mám v oblube slovenský jazyk. Zastávam názor, že každý správny Slováčok by mal ovládať gramatiku, čitateľskú gramotnosť a poznať našu literatúru - klenot našej minulosti.

Kedy si si prvýkrát uvedomil, že máš na niečo talent?

Som absolvent ZUŠ v Zlatých Moravciach - hra na akordeón. Svoje prvé melódiu som hral už v siedmich rokoch, keď ma moja stará mama a cit pre slovenskú ľudovú hudbu viedli k tomuto nástroju. Venujem sa tomu až doteraz. Okrem hrania na hudobný nástroj ma baví prednes (najmä prózy) a rečnícke vystupovanie na verejnosti.

Na akých akciách na našej škole si participoval?

Okrem reprezentácie školy na recitačných a vedomostných súťažiach som sa zúčastnil na Vianočnej akadémii ako moderátor a taktiež som prispieval k organizovaniu rôznych iných aktivít v škole, ktoré sme pripravovali ako školský parlament. Sú to napr. Deň kaka, No Backpack day, Bláznivý apríl, Deň jablka a iné.

Čo obnáša príprava školských akcií?

Základom každej akcie je spoľahlivý tím. V školskom parlamente sa snažíme spravodlivo rozdeľovať úlohy pri rôznych aktivitách, ktoré pripravujeme, napr. vytvorenie plagátu, vyhlásenie oznamu do školského rozhlasu či samotná realizácia.

Máš nejaký vzor alebo niekoho, kto Ťa inšpiruje?

Vďaka mimoškolským aktivitám, ktoré sú určené pre školské parlamenty, som mal tú česť spoznať pani Katarínu Tungliovú z Nitrianskej krajskej rady mládeže. Táto pani ma inšpirovala svojím nasadením pre mládež, autentickosťou, rozvážnosťou a najmä jej dobrosrdečnou povahou. Bola mojou najväčšou oporou, keď ma zvolili za nového predsedu Školského parlamentu a jej slová "Zvládneš to!" ma sprevádzajú doteraz.

Keby si mohol niečo zmeniť na svete, čo by to bolo?

Toto je veľmi dobrá otázka. Najviac by som si v dnešnom svete prial zmeniť medziludské vzťahy. Čoraz viac si všimam, že v ľuďoch panuje závisť, chamtivosť a zlo, ktoré sa stávajú pánmi nášho sveta. Dobrosrdečnosť, rešpekt, vzájomná podpora a pochopenie sú najväčším strojcom šťastia nielen u nás, ale aj v celom svete, preto by sme sa mali otázke medziludských vzťahov venovať čoraz viac.

Čím by si chcel byť, keď budeš dospelý?

Mojím najväčším snom je stať sa právnikom, pretože mi záleží na spravodlivosti a chcem pomáhať ľuďom brániť ich práva. Verím, že by som mohol prispieť k pozitívnym zmenám - či už v oblasti ľudských práv alebo legislatívy.

Kráľovná Viktória

Liliana Mašírová, III. A

Kráľovná Viktória: Panovníčka, ktorá definovala éru Kráľovná Viktória, jedna z najvýraznejších osobností britskej histórie, vládla takmer 64 rokov, od roku 1837 až do svojej smrti v roku 1901, čím sa stala symbolom celého obdobia, ktoré dnes poznáme ako viktoriánska éra. Bola svedkom, ako aj súčasťou zásadných spoločenských, priemyselných a politických premien, ktoré navždy zmenili Spojené kráľovstvo a taktiež celý svet. Začiatky a nástup na trón Viktória sa narodila ako princezná 24. mája 1819 v Kensingtonskom paláci v Londýne, ako dcéra Eduarda, vojvodu z Kentu, a nemeckej princeznej Viktórie Sasko-Coburskej. Po smrti svojho strýka, kráľa Viliama IV., sa ako osemnásťročná stala kráľovnou Spojeného kráľovstva. Jej korunovácia v roku 1838 znamenala začiatok novej kapitoly v britských dejinách. Vláda v dobe zmien Počas Viktóriinej vlády prešlo Britské impérium obrovskou expanziou – doslova sa hovorilo, že „slnko nikdy nezapadá nad Britským impériom“. Vnútro krajiny sa zároveň menilo vďaka priemyselnej revolúcii: mestá rástli, železnice sa rozširovali a technológie ako telegraf, fotografia či elektrina začali hrať dôležitú úlohu v každodennom živote. Viktória sama nemala výrazný politický vplyv, keďže bola ústavnou panovníčkou. Napriek tomu ovplyvňovala verejný život cez svoj postoj, konzervatívne hodnoty a zmysel pre povinnosť. Jej manžel, princ Albert, bol jej najbližším poradcom a podporovateľom – zaslúžil sa o rozvoj vedy, umenia a vzdelania, napríklad organizovaním Veľkej výstavy v Londýne v roku 1851.

Osobný život a rodina Viktória a Albert mali deväť detí, ktoré sa zosobášili s členmi ďalších kráľovských rodín po celej Európe. Práve preto sa jej niekedy hovorí „babička Európy“. Po smrti svojho manžela, princa Alberta, v roku 1861 upadla Viktória do hlbokého smútku a na dlhé roky sa stiahla z verejného života. Napriek tomu si dokázala zachovať úctu a popularitu u svojich poddaných. Zaujímavosti a odkaz Viktóriina vláda bola najdlhšou v britskej histórii až do roku 2015, keď ju prekonal jej prapravnica, kráľovná Alžbeta II. Hoci bola symbolom prísnej morálky, sama písala otvorené a vášnivé listy svojmu manželovi. Kráľovná Viktória bola prvým britským panovníkom, ktorý žil v Buckinghamskom paláci ako v oficiálnom sídle. V roku 1876 bola vyhlásená za cisárovnú Indie, čím sa impérium ešte viac upevnilo. Viktória zomrela 22. januára 1901 vo veku 81 rokov. Jej smrť znamenala koniec viktoriánskej éry a začiatok nového storočia – moderného, ale zároveň ovplyvneného jej dlhou a stabilnou vládou. Zostáva dodnes jednou z najikonickjších postáv monarchie a dejín.

Aj písanie môže byť zábava

krátke úryvky z ocenených textov našich študentov, Kristíny Tenkelovej a Denisa Komžíka

Kristína Tenkelová, II. A

Čerešne

Bola jar a v záhrade zakvitli čerešne. Diana konečne vyšla von z domu, aby pocítila hrejivý dotyk slnka na svojom líci. Dlhو sa mu bránila. Chcela sa najprv zbaviť bolesti zo straty, ale bolesť sa nikdy úplne nevytratila, vždy len menila svoj odtieň.

Prechádzala sa sadom. Hladila mladé lupienky ovocných kvetov. Cez pletivový plot zazrela fialový klobúčik. Oči sa jej rozžiarili tak, ako malému dieťaťu, keď otvára vianočné darčeky. Bola by sa k nemu aj rozbehla, ale rýchlo sa spamätala, že klobúčik nepatrí staršej, ale susede. Bývala tam vedľa nich celý život, ale doposiaľ si ju Diana nevšímala. Až teraz, keď našla podobnosť medzi ňou a nebohου starou mamou, bola pre ňu zaujímavá.

Pozdravila sa jej a pokračovala v obhliadke záhrady.

Pýchou celej záhrady boli čerešne. Mocne tam stáli od nepamäti a každý ich majiteľ ich vždy poctivo orezával.

Diana vedela, že raz ich bude mať na starosti ona. Bála sa toho - prišlo jej to ako príliš veľká zodpovednosť.

***

Neskôr lupene čerešňových kvetov začali opadávať. Na konároch vznikali iba malé zelenkasté náznaky toho, že i po kvetoch nasleduje niečo nové. Diane chýbali bielo-ružovkasté kvety, s nimi sa jej zdal strom veselší. Mala na sebe belavé šaty, odtieňom pripomínajúce čerešňové kvety. Boli jej už trochu tesné, ale chcela si ich obliecť na svoj absolventský koncert. Ukončovala základnú umeleckú školu posledným koncertom na miestnom amfiteátri. Zišla sa tam desiatka absolventov, ktorých postupne volali, aby predviedli svoje schopnosti.

Sadla si za klavír a sledovala hromadu ľudí, ktorí sedeli na lavičkách čakajúc na otvorenie miestnych trhov.

Mali smolu, trhy sa otvárali až po koncerte. Keď Diana odohrala na klavíri posledné tóny, cítila, že si mala obliecť iné šaty. Možno nejaké vážnejšie, zelenkasté, ako jej mama radila.

Po vystúpení Dianu zastavila stará suseda a jemne ju pohladila po líci.

„Bývaš pri mne pätnásť rokov a vôbec som netušila, že vieš takto hrať. Babka by bola veľmi hrdá.“

Teplo jej rúk bolo rovnaké ako babkine. Jediný rozdiel bol v tom, že vychádzalo z inej duše.

Aj v kostole si začala sadať pri túto pani. Našla v nej kúsok niečoho, čo stratila.

***

Dozreli čerešne. Oberala ich v záhrade. Už toľko nemyslela na čas kvitnúcich čerešní. Sústredila sa na to, čo mala práve teraz – na dozreté plody. Zbierala ich do hubárskeho košíka a do misky. Rodičia jej povolili miskú zaniest susede. Totiž, v ten rok bolo čerešní priveľa a nebolo nikoho, kto by ich zaváral alebo piekol z nich koláče. Suseda sa potešila z darčeku. Prislúbila, že bude piecť koláč a pozvala Dianu s rodičmi na návštevu. Keď k nej dorazili, suseda ich všetkých vyobjímala a po prvýkrát ich pustila do svojho príbytku. Prvé, čo Diane padlo do očí, bol starý zaprášený klavír a fotky na stenách.

Usadili sa pri stole a spoločne jedli koláč. Veľmi sa podobal na ten babkin, ale chutil inak. Bol veľmi chutný, ale skrýval v sebe istú trpkosť. Nostalgiu, ktorá Dianu donútila premýšľať nad pôvodným babkiným koláčom.

Spomínala na jej smiech, vrásky a snažila sa spomenúť na jej hlas.

„Ostala si zrazu nejaká tichá. Si v poriadku?“

„Áno, len som si všimla, že aj vy máte klavír. Viete na ňom hrať?“

„Ja nie, ale dcéra hrávala. Avšak, odkedy žije v Prahe, klavír zapadá prachom,“ stará pani si všimla súcitné pohľady, ktoré sa na ňu rútili z každej strany.

„Ale nie, chodí ma navštevovať, len už naň nehrá. Tvrdí, že už nemá taký cit v prstoch,“ doplnila.

Keď dojedli, Diana oprášila klavír a začala naň hrať, aby opätovne starej pani koláč nostalgie. A dúfala, že aj ona sa raz stane múzou, spojenou s niekoho dúškom spomienok.

Denis Komžík, III. A

Tenká linka na papieri

Píšem ceruzkou na papier. Premýšľam. Robím to všetko pre seba alebo pre iných? Postavil som sa. Zahadzujem ceruzku. Povzdychnem si a opäť premýšľam. Zmenil som takto svoju budúcnosť? Zdvíham nalomenú ceruzku a opäť si sadám. Píšem ďalej.

Sme všetci rovnakí? Nie. Chceme byť? Áno. Prečo? Život nám to tak káže, diktuje. Riadime sa módnymi trendami, počúvame rozkazy, ako keby to malo byť to jediné, na čom záleží. Študenti plačú nad známkami, lebo niekto si zmyslel, že tie sú to jediné, čo určuje našu múdrosť, aký sme výnimoční a o koľko sme lepší ako ostatní.

***

A čo mám ja z dobrej známky? Výsmech od spolužiakov, aký som „šprt“ a že nič iné neviem, len sa učiť, aby som bol lepší ako oni.

Načo mi je ten bezvýznamný cieľ. To malé bezvýznamné plus do priemeru. Prečo sa svet vybral práve týmto smerom? Malý plamienok v duši tíško planie a dúfa, že nastane zmena, priam prevrat v systéme. Ale nič z toho nekončí. Práve naopak, ešte sme len začali.

***

Vyberám si možnosť vysokej školy. Predsa ešte nie som pripravený na život. Nič som ešte nezažil. Nič som sa nenaučil. Ako mám fungovať? „Poriadne sa uč a možno to v živote dotiahneš ďaleko!“ A tam stálo to zdrvivúce slovo. Možno. Sprevádza ma celým životom. Má mnoho foriem. Možno, čo ak, asi ... Slová nepríjemné a v mnohých vzbudzujúce strach. Slová, ktoré nás držia od samých seba. Zamykajú možnosti, príležitosti, radosť, kamarátov, rodinu.

Čo ak budem iný? Budú sa mi smiať? Ja nechcem byť ako ostatní. Ale ak chcem prežiť, musím. Musím si obliecť rovnaké handry ako ostatní, musím sa čo najlepšie učiť ako ostatní. Ale môžem ich za to súdiť? Súdiť ich za to, že chcú zapadnúť? Tiež sú to len rovnako stratené duše, ako tá moja. Tiež nevedia, ako by mohli pomôcť tejto ku dnu smerujúcej dobe. Kým som ja, aby som mohol nad nimi stáť a diktovať im, čo majú robiť? Keby som to spravil, stal by som sa tým, čo najviac nenávidím.

Opäť sa pýtam, prečo by sme mali byť všetci rovnakí? Zo strachu nad týmito slovami a hrôzy z bežného života stláčam ceruzku silnejšie a pritláčam na papier. Čiary zo začiatku tenké a ladné sa menia na čiary na parkovisku. Čo by sme potrebovali my, ľudia? Čo vlastne chceme? Otázky, na ktoré pravdepodobne nikdy nenájdem odpoveď. Iba napodobeniny v podobe krátkych a vo finále bezvýznamných cieľov, ako je túžba po bohatstve či akademických tituloch. Nie je to zase iba náš kameň úrazu? Opäť to večné predbiehanie sa a súperenie o malý kúsok prípustnej a akceptovateľnej inakosti a výnimočnosti? Prečo musíme opäť slepo nasledovať a nevybrať si možnosť B? Byť všetci takí, ako sme sa narodili, z iného cesta.

***

Budme radšej na smiech, ako by sme mali plakať nad sebou pre potláčanie seba samých. S radosťou, kvapkou nádeje a horľavou túžbou, ktorá mi rozpumpovala srdce ako zvon v starej zvonici, pritláčam na papier. A ceruzka sa láme. Rovnako, ako aj ľudské svedomie a myseľ nevydržia každodenný nátlak. Ani ceruzka nevydržala.

Zlomila sa na tri kusy. Gumu, telo a tuhu. Môžem zobrať prvú časť a vrátiť všetky slová späť. Ale tak život nefunguje. Môžem zobrať stred a skončiť svoje snaženie a tváriť sa, že sa nič nestalo, že zapadáam. Ale nie.

Vyberám si tuhu. Zvieram ju v končekoch prstov tak blízko papiera, že nechtami robím ryhu o riadok vyššie, rovnako ako väzeň robí ryhy na stene a odpočítava dni. Ale napriek všetkému, pokračujem ďalej.

Môj príbeh sa ešte neskončil. Nemôžem kvôli jednej maličkosti zahodiť všetko do koša a tváriť sa, že sa nič nestalo. Ako hovorí aj staré príslovie, nemáme plakať nad rozliatym mliekom. Musíme bojovať! Riadky života teraz už, bohužiaľ, nepekne a všakovaké pokračujú ďalej. Nekončia sa. Ale práve tieto jazvy na nás ukazujú to, kým sme. Nemali by sme sa skrývať za dokonalosť, jednoducho neexistuje. Zo všetkého sa jedného dňa stane iba spomienka, ktorá nás má posúvať vpred. Presne preto nie sme všetci rovnakí. Všetci sme výnimoční. Každý v sebe nosíme niečo, čo nás posúva vpred. Aj keď prídu ťažké chvíle a zhasne nám svetielko ukazujúce správnu cestu, vždy ako aj doteraz musíme zabojsť a posúvať sa ďalej. A práve to sú tie momenty, kedy si človek uvedomí, že nič nie je stratené, že stále je za čo bojovať. Aj napriek tomu, že už som papier dávno roztrhol a popísal celý stôl, pokračujem ďalej. Slová nádeje a lásky sú to, čo predsa rezonuje v každom z nás. Dopisujem riadky kriedou na ulicu pred domom s vedomím, že budú jedného dňa zmyté dažďom, ako aj moja pamiatka bude jedného dňa zabudnutá a pochovaná pod kopou čiernej zeme. Ale nič ma nezastaví, aby som stále veril v lepšie dni. A práve v týchto chvíľach zdanlivej beznádeje, keď vyrývam slovká do kmeňa stromu na konci ulice, zisťujem, že aspoň v kútiku duše som tým, kým chcem byť, aj keď to tak navonok možno nevyzerá. Ale všetci sme si pred bránou nekonečného života rovní. Nikdy nezáleží na nezmysloch, ako sú známky alebo stav na bankovom účte, záleží vždy len na tom, ako som sa k tomu postavím, aký kúsok inakosti mám v sebe.

Na záver kratučký kvíz na rozcvičku mozgových závitov

1. Otázka: Ktorý prvok má chemickú značku Fe?
2. Otázka: Kto napísal román "1984"?
3. Otázka: V ktorom roku sa odohrala Nežná revolúcia v Československu?
4. Otázka: Ktorá planéta je najbližšie k Slnku?
5. Otázka: Aký je výsledok výrazu: $2 \times (3 + 4) - 5$?
6. Otázka: Ako sa volá slovenský národný epos, ktorého autorom je Ján Botto?
7. Otázka: Kto bol prvým prezidentom samostatnej Slovenskej republiky (od roku 1993)?
8. Otázka: Aký je chemický vzorec vody?
9. Otázka: Ktorý štát má najväčšiu rozlohu na svete?
10. Otázka: Čo je to oxymoron?

1. Odpoveď: Železo
 2. Odpoveď: George Orwell
 3. Odpoveď: 1989
 4. Odpoveď: Merkúr
 5. Odpoveď: 9
 6. Odpoveď: Smrť Jánošíkova
 7. Odpoveď: Michal Kováč
 8. Odpoveď: H₂O
 9. Odpoveď: Rusko
 10. Odpoveď: Literárny výraz, v ktorom sa spájajú dva protikladné pojmy (napr. strašne dobre)